

обхванъ цѣлъ, то станъ страсть. Кандовъ полека лека се отчуждаваше отъ срѣдата си и отъ интереситѣ ѿ, избѣгваше шумътъ и падаше въ мечтателна апатия, която оживяваше само виждането на Рада. Това се продължаваше до тая пролѣтъ, когато единъ день той се стреснъ, окопити, възмути отъ себе си. Тая страсть му се видѣ подла, — подла къмъ Огнянова — неговъ приятель, прѣстѣпна къмъ България, на която бѣше длъженъ да се посвети.

Той се уплаши самъ отъ себе си и побърза да задуши съ врѣме, да убие въ душата си демоническото чувство. Той помисли, че само едно друго по-страшно, по-демоническо вълнение може да го спаси и възроди. Той рѣши да се хвърли всецѣло въ борбата, която се готвѣше, и въ примеждията, и въ неизвѣстността ѿ; да се потопи въ нейнитѣ заглушителни и буйни вълни; да се нагълта и опие съ горещата атмосфера на лудото въодушевление и революционното кипѣние... Той поиска да изгони Луцифера чрѣзъ Велзевула.

Тогавъ го видѣхме, че ненадѣйно се явява при Соколова съ молба, да го приемжтъ членъ въ комитета, и съ прѣдложение да убие Стефчова.

Именно, убийството на прѣдателя, убийството, работа нова за него, и съпрежепа съ страшни безспокойства, но благородна въ случая, го най-плѣняваше. Той расчиташе на това убийство, то бѣше горнилото, чрѣзъ коегъ душата му щѣше да излѣзе нова и бодра; ударътъ, койгъ щѣше да нанесе смрътъ на прѣдателя, щѣше да ѿ нанесе въ душата му и на другъ страшенъ врагъ — обаятелния образъ на Рада.

Да, най-напрѣдъ убийството — кръщение въ кръвта и въ революцията... Страшната, но рѣшителна крачка къмъ избавлението...

И той още тогавъ, когато се зароди тая мисль въ тревожната му душа, прѣди да ѿ съобщи на прѣдателя, той нѣколко ноци ѿ самъ гали, котка, милва страшно,